

CURIERUL ORTODOX

PUBLICAȚIE
A BISERICII ORTODOXE
DIN REPUBLICA MOLDOVA

Apare din iunie 1995 cu binecuvântarea ÎPS Vladimir,
Mitropolit al Chișinăului și al Întregii Moldove
Nr. 1 (186), 3 ianuarie 2007

NAȘTEREA DOMNULUI

BOTEZUL DOMNULUI

25 decembrie/ 7 ianuarie
EVANGHELIA LA NAȘTEREA
DOMNULUI

Evangelhia după Matei 2, 1-12

“Iar dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod regele, iată magii de la Răsărit au venit în Ierusalim, întrebând: Unde este regele Iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui. Și auzind, regele Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el. Și adunând pe toți arhierii și cărturarii poporului, căuta să afle de la ei: Unde este să Se nască Hristos? Iar ei i-au zis: În Betleemul Iudeii, că așa este scris de proorocul: “Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Conducătorul care va paște pe poporul Meu Israel”. Atunci Irod chemând în ascuns pe magi, a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua. Și trimitându-i la Betleem, le-a zis: Mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și, dacă Îl veți afla, vestiți-mi și mie, ca, venind și eu, să mă închin Lui. Iar ei, ascultând pe rege, au plecat și iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era Pruncul. Și văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte. Și intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, și căzând la pământ, s-au închinat Lui; și

deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă. Iar luând înștiințare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în țara lor.”

TROPARUL NAȘTERII DOMNULUI:

Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței. Că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție.

6/19 ianuarie

Oamenii din timpurile când totul s-a întâmplat, cu două milenii în urmă, știau din Cărțile Sfinte și din cuvintele proorocilor că se apropia plinirea venirii în lume a Lui Hristos Mântuitorul. În acea vreme, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, în Țara Sfântă, s-a arătat Ioan Botezătorul, fiul lui Zaharia și al Elisabetei care venind în părțile Iordanului,

propovăduia botezul pocăinței, întru iertarea păcatelor. Cei cel vedeau se întrebau: “Nu cumva el este Hristosul?”. Dar Sfântul Ioan le mărturisea: “Eu vă botez cu apă, dar după mine vine Cel ce vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Mt. 3, 11). A doua zi Iisus a venit la Ioan și apropiindu-se, i-a cerut să-L boteze în râul Iordan. Ioan l-a oprit spunându-i: “Eu am trebuință să fiu botezat de tine, și Tu vii la mine? Iisus i-a răspuns: „Lasă acum că se cuvine nouă să plinim toată dreptatea” (Mt. 3, 14-15). Și coborând ei în apa Ioan l-a botezat pe Iisus. Iar pe când ieșea Iisus din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu, S-a văzut pogorându-se ca un porumbel, venind spre El. Și din ceruri s-a auzit un glas zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel Iubit întru Care am binevoit” (Mt. 3, 17). Lui Iisus nu-I trebuia aceasta, ca unul Care era preacurat, fiind născut din Preacurata și Preasfânta Fecioară, El Însuși fiind izvorul a toată curăția și sfințenia. Dar a venit la ape ca să curățească firea lor; a venit să Se boteze ca să ne pregătească baia sfântului Botez.

(Continuare în pag. 3)

PASTORALA LA SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS 2007

† VLADIMIR DIN MILOSTIVIREA LUI DUMNEZEU MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI AL ÎNTREGII MOLDOVE

IUBITULUI NOSTRU CLER, CINULUI MONAHAL
și DREPTCREDINCIOȘILOR CREȘTINI,
HAR și PACE DE LA DUMNEZEU-TATĂL,
IAR DE LA NOI,
ARHIEREASCĂ BINECUVÂNTARE

“Nu va temeți !

Ca, iată, va bine-vestesc vouă bucurie mare,
care va fi pentru tot poporul” (Luca 2, 10)

Dreptmăritori creștini,
iubiți părinți slujitori ai sfințelor noastre altare
de la parohii, mănăstiri și așezămintele de asistență
socială,

Cu această încredințare și atât de dorită veste de bucurie mare, adusă în noaptea Nașterii Domnului de îngerul Său păstorilor pașnici, dar neliniștiți, din preajma Betleemului, ne întâmpină Sfânta noastră Biserică. Poate niciodată, în curgerea neîncetată a timpului, omenirea nu a avut mai mare nevoie de o astfel de încredințare că acum, când am pășit în cel de-al XXI-lea secol. Din nefericire, imaginea omenirii din vremea noastră, prin degradarea valorilor supreme ale vieții, prin indiferență, prin înstrăinarea față de Dumnezeu, prin nesfârșite conflicte sângeroase, ne apare ca fiind cea pe care o zugrăvește cu tănguire regele și proorocul David ca: „vale a plângerii” (Ps. 83, 6). Iată pentru ce cuvintele îngerului: „Nu vă temeți! Că, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare” ne îndepărtează orice frică, orice neliniște, deoarece - continua îngerul cuvântul său - „în cetatea lui David vi S-a născut astăzi Mântuitor, Care este Hristos, Domnul (Luca 2, 11). În această sfântă încredințare își au izvorul tresăltările noastre de bucurie duhovnicească. Tâlcuirile adânci și mântuitoare ale Sfinților Părinți ne învață că acum, la Nașterea Domnului, s-a unit cerul cu pământul și a fost despărțit timpul: cel dinaintea Nașterii lui Hristos și cel de după acest eveniment, timpul harului mântuitor, în care trăim noi, timpul luminii celei neînserate. Întruparea Fiului Tatălui ceresc, de la Duhul Sfânt și din Sfânta Fecioară Maria, este rodul iubirii lui Dumnezeu față de noi și față de lume, ca să lumineze pe cele întunecate și să adune pe cele risipite și înstrăinate. Deci, Mântuitorul Hristos Se naște ca să ne mântuiască.

În aceasta lume a luminii și a harului trebuie să viețuim în așa fel încât pe pământ să fie ca în cer.

Sărbătorirea Nașterii Mântuitorului nostru, fiind și hramul Catedralei Mitropolitane capătă o importanță sfințitoare pentru întreaga Mitropolie a Moldovei. Leagănul slujirii arhieriești - Catedrala, împlinind în anul care se scurge cei 170 de ani de la târnosire și inaugurare servește drept simbol al statorniceii și slujirii neconținute Dumnezeului nostru, celui ce astăzi Îi serbăm Slăvita Naștere.

Iubiți credincioși, Nașterea lui Hristos a avut loc, după cum am arătat, în mijlocul naturii. Cerul, pământul, peștera, ieslea, steaua, animalele au participat alături de oameni la cel mai semnificativ moment din istoria lumii: venirea lui Dumnezeu pe pământ. Am subliniat acest aspect, dorind a medita împreună la un fenomen care a afectat puternic viața oamenilor în ultimul timp. Dacă în urmă cu 2007 ani universul, în toate componentele sale, se bucura de Nașterea lui Hristos, acum, după două milenii, același univers este tulburat în măruntaiele sale și se manifestă violent, spre disperarea oamenilor. Milioanele de victime ale cutremurelor cu revărsări de ape din Asia, ale uraganelor din America, ale îmbolnăvirilor de S.I.D.A. din Africa, ale dezbinului credincioșilor de la noi pe motive naționale și orientare politică ne obligă la o reflecție asupra cauzelor dezastrului. Ce s-a întâmplat, oare, în adâncul pământului, pe pământ, în ape și în văzduh? Cine este responsabil de toate acestea?

Credem și mărturisim că omul, așezat de Dumnezeu ca “preot” și slujitor al creației, este responsabil, prin faptele sale, de tot ceea ce se întâmplă în natură.

Sărbătoarea de astăzi - Nașterea Domnului, Crăciunul - nu se comemorează numai, ci se întâmpină și se trăiește ca ceva real care ne privește pe fiecare în parte și pe toți laolaltă. Nu cântăm doar: “Hristos s-a născut”, ci “Hristos se naște, slăviți-L”

(continuare în pag. 2)

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

15 decembrie
ÎPS Vladimir a oficiat Acatistul Acoperământului Maicii Domnului la Catedrala Mitropolitană „Nașterea Domnului”.

17 decembrie
Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie la Catedrala Mitropolitană.

18 decembrie
Mitropolitul Vladimir a liturghisit la biserica „Sf. Cn. Vladimir” din or. Orhei.

19 decembrie
ÎPS Vladimir a oficiat Sf. Liturghie la biserica „Sf. Irh. Nicolae” din Chișinău

21 decembrie
Mitropolitul Vladimir a adresat un mesaj de

salut participanților la masa rotundă „Educația spirituală a efectivului Armatei Naționale”:

22 decembrie
ÎPS Vladimir a oficiat Acatistul Acoperământului Maicii Domnului la Catedrala Mitropolitană.

24 decembrie
Mitropolitul Vladimir a liturghisit la Catedrala Mitropolitană.

26 decembrie
ÎPS Vladimir a participat la ședința Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, la care s-au făcut bilanțurile anului 2006 și s-au trasat noi obiective pentru anul ce urmează.

28-29 decembrie
Mitropolitul Vladimir a primit protopopi și preoți din Eparhia de Centru.

PASTORALA LA SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS 2007

Este necesar să primim în ieslea sufletului nostru pe Hristos Dumnezeu pentru ca, aici și acum, El să se nască, să crească și să ne mântuiască. Altfel, nu se știe ce dezastru vom plânge anul viitor, pe vremea aceasta. Să dublăm preocuparea noastră pentru brazi plini de lumini, pentru cadouri celor dragi de Crăciun, cu grija pentru semenul de lângă noi aflat în suferință și nevoie.

Orice zâmbet plin de tandrețe adresat nefericitorilor acestei lumi, orice atitudine de iertare pentru cel ce ne-a greșit, orice mângâiere pentru bătrânul răvășit, orice copil nou născut, orice rugăciune pentru cei ce “ne iubesc și pentru cei ce ne urăsc pe noi”, orice experiență a prezenței lui Dumnezeu în viața noastră se transformă în binecuvântare pentru noi, pentru ceilalți și pentru întreaga creație.

Iubiți credincioși,

În acest an, poate mai mult ca oricând și cu o ardoare deosebită, ar trebui să ne gândim și la cei dragi și apropiați nouă, simțind mai mult ca altă dată ecoul sclaviei trecutului reapărută în forma traficului de ființe umane. Este un fenomen care a pătruns pe întreg teritoriul țării noastre și noi trebuie să depunem eforturi comune pentru a face plecarea peste hotare un lucru sigur și bine informat.

Traficul de ființe umane este o problemă acută și actuală care ne afectează pe toți și fiecare, chiar dacă nu direct, atunci pe cei pe care îi cunoaștem, care trăiesc alături de noi, poate chiar din familia noastră fizică sau cea în Hristos. Aș dori să vă îndemn să nu lăsați fără atenție pe cei care au suferit de această grea durere, ci să le întindeți o mână de ajutor și să-i încurajați cu o vorbă blândă, fiindcă aceste persoane nu sunt doar femei, ci sunt și bărbați și copii de toate vârstele.

Traficul de ființe umane este un act de exploatare, umilire și disprețuire a ființei pe care Dumnezeu a creat-o după chipul și asemănarea Sa. Toți oamenii au fost creați egali și toți sunt egali în fața lui Dumnezeu, așa cum și vor da toți socoteală pentru faptele lor. Așa dar, noi ar trebui să ne unim în facerea de bine față de aceste persoane care au suferit și care trăiesc printre noi și să le ajutăm să-și recapete încrederea în propriile forțe. Să

nu permitem ca aceste mădulare din trupul nostru spiritual să sufere fiindcă atunci tot trupul va suferi.

Sfânta Biserică este păzitoare tradițiilor și obiceiurilor părinților noștri care ne-au transmis credința. Biserica este păzitoare chipului lui Dumnezeu și este chemată să aperse acest chip, de aceea și noi, ca niște buni creștini să nu dăm voie altora să umilească creatura lui Dumnezeu și pe frații și surorile noastre și astfel pângărind chemarea omului pe acest pământ. Cu aceste cuvinte vă îndemn să depuneți efort întru prevenirea traficului de ființe umane depunând efort zi după zi și aducând mesajul despre pericol la fiecare om.

Trecând prin sărbătoarea Nașterii Domnului, am intrat în Noul An, 2007. Ce ne putem dori mai mult pentru Noul An? Să fim feriți de dezastru, să avem sănătate, locuri de muncă, pace în familie și în lume, să ne păstrăm țara cu demnitate, dorindu-le izbândă conducătorilor ei ca s-o înfrumusețeze și s-o aperse de toți vrăjmașii Ortodoxiei dreptmăritoare. Toate acestea și altele asemănătoare se vor împlini dacă vom înțelege că fiecare clipă a anului care vine este în mâna lui Dumnezeu, că fără El nu putem împlini nimic frumos, adânc și autentic.

În duhul acestei convingeri, mă adresez fiilor Bisericii lui Hristos din Moldova. Fiți mulțumitori lui Dumnezeu pentru fiecare ființă umană pe care o veți întâlni de-a lungul anului viitor. Fiți deschiși să sesizați frumusețea lăuntrică, ascunsă uneori sub înfățișări și atitudini nu tocmai agreabile. Fiți convingeți că în seara vieții voastre, când vă veți pregăti pentru marea întâlnire cu Dumnezeu, singura bogăție care va rămâne va fi frumusețea clipelor trăite în comuniune cu Dumnezeu și frumusețea lăuntrică descoperită în semenul de lângă voi.

Rog pe Hristos Dumnezeu, Cel născut după trup în peștera Betleemului, să vă dăruiască bucurie sfântă de praznic, pace adâncă în suflet și în familie.

Dumnezeu să vă binecuvinteze cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni.
La Mulți Ani!

VLADIMIR,
Mitropolitul Chișinăului și al întregii
Moldove

ȘEDINȚA SFÂNTULUI SINODULUI AL BISERICII ORTODOXE RUSE

Sub președinția Sanctității Sale Alecei al II-lea pe data de 26 decembrie 2006, la Moscova a avut loc ședința Sinodului Permanent al Bisericii Ortodoxe Ruse.

În cadrul acestei ședințe au fost discutate trei subiecte legate de viața creștinilor din Republica Moldova.

1. La rugămintea ÎPS Vladimir, și în urma referatului prezentat de către PS Evghenie,

președintele Comitetului Sinodal pentru Învățământ, școala de dascăli de la Tighina este transformată în Școala Spirituală (Duhvnoie ucilisce) cu un program de studii de 2 ani. Ca Rector al acestei școli a fost numit PS Iustinian, episcop de Dubăsari și Thighina (*Extras din Registrul nr. 140*).

2. La rugămintea PS Iustinian, episcop de Dubăsari și Thighina, Sfântul Sinod a binecuvântat întemeierea la Thighina (Bender) a unei mănăstiri pentru maici, care va avea hramul de „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” (*Extras din Registrul nr. 150*).

3. Sfântul Sinod a luat cunoștință de informația ÎPS Vladimir, Mitropolit al Chișinăului și Moldovei și cea a PS Anatolie, episcop de Cahul și Comrat referitor la situația creată în episcopia de Ungheni și Nisporeni.

S-a hotărât:

1. Mitropolitul Vladimir împreună cu arhierii care își desfășoară activitatea pastorală în Republica Moldova să facă un studiu amănunțit referitor la situația din episcopia de Ungheni și Nisporeni pentru a prezenta un referat amănunțit la următoarea ședință a Sfântului Sinod;

2. Să fie chemat la următoarea ședință a Sfântului Sinod al BO Ruse, episcopul de Ungheni și Nisporeni, pentru a prezenta explicațiile de rigoare (*Extras din Registrul nr. 152*)

<http://www.mospat.ru>

DECORAȚII

17 decembrie

În semn de recunoștință pentru activitatea desfășurată spre binele Bisericii au fost distinși cu ordine bisericești: dna Greta Popescu, manager SRL „Agrolida” – ordinul „Cuv. Parascheva”, gr. II, dl Leonid Popescu, pictor - ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II, dl Vladimir Hotineanu, profesor, vice-rector al Universității de Stat de Medicină și Farmaceutică „N. Testimianu” – ordinul „Sf. Ștefan cel Mare”, gr. II.

24 decembrie

Li s-au înmănat ordine bisericești: dl Vladimir Baldovici, director SRL „Stayer” – „Sf. Ștefan cel Mare”, gr. II, dl Vladimir Dubelari, arhitect – „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II. Ambii decorați au contribuit la renovarea mai multor locașe sfinte din republica. Dna Steliana Voinițchi, redactor-prezentator la „Sor TV”, a fost decorată cu ordinul „Cuv. Parascheva”, gr. II.

22 decembrie

În semn de recunoștință din partea Direcției mitropolitane le-a fost înmănat ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”: dl Viorel Chetraru, șeful Direcției delictelor transfrontaliere și informaționale DSO a MAI, dl Petru Costin, șef-adjunct al Biroului vamal Chișinău, dl Boris Cobzari și dl Alexei Tulusniuc, colaboratori ai Direcției delictelor transfrontaliere și informaționale DSO a MAI, dl Igor Sivunic, directorul firmei „GEM”, dl Ștefan Caunov, directorul SA „Drumuri Ialoveni”. De asemenea a fost decorat și dl Ilan Shor, ctitor al bisericii din satul Viprova, raionul Orhei, căruia i-a fost înmănat ordinul „Ștefan cel Mare” de gr. II.

13 decembrie

Clericul catedralei din Chișinău, prot. Andrei Burlescu, pentru activitatea desfășurată pe parcursul mai multor ani la Catedrală, a fost decorat cu mitră.

12 decembrie

Dl Vasile Bivol, președintele Clubului sportiv de baschet pentru copii din capitală, a fost decorat cu ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II.

HIROTONII

8 decembrie

Diaconul Valeriu Sanduleac, student la Seminarul Teologic din Poceaev, hirotonit preot pe seama parohiei „Sf. M. Mc. Gheorghe”, s. Balaiești, r. Orhei.

19 decembrie

În cadrul serviciului divin, Ilie Gherman, absolventul Academiei Teologice din Chișinău, a fost hirotonit în treapta de diacon pe seama mănăstirii „Sf. Cn. Vladimir”, s. Horești, r. Ialoveni.

24 decembrie

Nicolae Drobot, absolventul Seminarului Teologic din Chișinău, a fost hirotonit în treapta de diacon pe seama parohiei Sociteni, r. Ialoveni.

PRIMA SPOVEDANIE

Prima spovedanie, urmată de canon și împărtășanie, e un act inițiativ de importanță majoră în viața omului, măcar că el se petrece la vârsta crudă a inocenței, pe când copilul abia a învățat că există păcatul. Impactul copilului cu acest eveniment este foarte diferit și el depinde de mulți factori, între care de nivelul educației lui religioase, de mediul familial, de starea de afectivitate și dezvoltare psihică a copilului, de experiențele din colectivitățile cu care intră în contact, de pregătirea ce i se face pentru acest moment și de cel care îl pregătește, la care pot fi adăugate încă alte multe elemente. Momentul e unul de referință, în timpul vieții omul raportându-se nu de puține ori la el.

Pregătirea mea pentru acest eveniment unic a fost superficială și insuficientă, nu știu dacă numai din ignoranța și inconștiența inițiatorilor sau pur și simplu pentru că așa trebuia să se întâmple, apropierea momentului spovedaniei să-mi creeze confuzie și o mare dilemă. Învățasem câte ceva la școală și acasă despre păcat, știam că nu-i voie să nu-ți ascuți părinții, să minți, să înjuri, să te mănii, să furi, să mănânci de

dulce în zilele de post, să faci alte rele, dar de la a ști asta până la a conștientiza cu responsabilitate că faptele tale reprobabile zilnice devin păcat era o mare diferență. Faptele urâte decurgeau, desigur, din încălcarea celor zece porunci, iar oamenii păcătoși, nerecunoscători în fața lui Dumnezeu pentru toate bunătățile pe care ni le-a lăsat pe pământ, nu erau dispuși să le respecte. Apăruse sentimentul unei interdicții nu stabilite de oameni, ci a unei convenții cu Dumnezeu cel Atotputernic, care a făcut cerul și pământul, și pe om l-a făcut, o interdicție pe care nimeni nu o putea eluda.

„Și păcatele aveți să vi le spuneți sub patrafirul preotului”, ne-a avertizat învățătorul, căruia elevii nu prea-i mărturiseau relele, ba puțini se puteau mândri că au făcut vreo faptă bună: să fi dat măcar un pahar cu apă bunicii bolnave...

Nu era totdeauna frumos ce făceam noi, copiii, acolo la școala din sătucul acela de munte. Ne supăram unii pe alții, ne ofensam din te miri ce, la mânie ne înjuram, ne dam brânci, ba ne mai și băteam. Ne strigam unii altora ciufele și lucruri necuviincioase. Cred că uneori ne uram, nemaiținând seamă de porunca „să-ți iubești aproapele” și „să-i ierți lui de 70 de ori câte șapte”. Nu pricepeam că cel mai adesea, în furia noastră, îl înjuram pe Dumnezeu. Nu conștientizam sau nu ne păsa de asta, important era să-l înfruntăm cu cuvinte cât mai urâte pe unul care ne face cea mai mică supărare. Cei mai mulți copii înjurau urât de mamă, cum învățasem de la oamenii mari când se nășteau între ei certuri și scandaluri din diferite pricini, cel mai adesea aceste comportamente reprobabile întâmplându-se când beau și se îmbătau. Atunci oamenii se comportau de parcă și-ar fi pierdut mințile. Erau gata să facă moarte de om. Mai totdeauna însă intervenea ceva să-i oprească din nebunia lor, iar omorurile erau rare...

Mă frământa grozav gândul că va trebui să-mi mărturisesc de data asta preotului „sub patrafir” faptele urâte, dar mai ales mă îngrozeam că voi fi nevoit să renunț la intimitate, să-mi dezvălui sentimente pe care le păstrasem ascunse. Apoi de ce nu m-aș confesa direct lui Dumnezeu, chiar dacă este atât de neiertător, și nu unui intermediar. Preotul era cel care ne amenința pe toți cu mânia și judecata aspră a lui Dumnezeu. Nu-mi aduc aminte, sau nu eram vrednic încă să aflu, că Dumnezeu e bun și ne iubeste. Îi voi fi spus oare mamei că noi, elevii, urmează să ne spovedim și mă va mai fi liniștit ea? Nu mai țin nici asta minte. Țin însă minte că mai târziu, pe când eram profesor, vorbind elevilor despre

existențialism, le-am spus că asta înseamnă în primul rând relația omului cu Dumnezeu, le-am vorbit și de importanța primei spovedanii în viața omului...

Am intrat cu emoție în biserică. Doamne, ce avea oare să se întâmple. Elevii se perindau pe la icoane, prin fața altarului pentru a le veni rândul la spovedit. Deodată mi-a venit rândul și-am intrat sub patrafirul preotului. Se făcuse acolo grozav de întuneric. Mi se părea că sunt într-un uriaș mormânt călătorind spre infern. Simțeam că dintr-un moment într-altul mă va cuprinde amețeala. Asta până ce am auzit vocea preotului: „Ai suduit? Ai mințit? Ți-ai supărat părinții? Ai mâncat de dulce în zilele de post? Te-ai certat, te-ai bătut cu colegii? Ce alte păcate ai făcut?” Le făcusem pe toate și nu-mi venea să cred cât de bine mă simțeam că le-am mărturisit. Preotul nu era chiar un căpcaun precum mi-l imaginasem. Mi-a dar canon să fac în fiecare seară până la împărtășanie câte douăzeci de mătănii și să spun rugăciunile. Îmi îndeplineam cu conștiinciozitate și bucurie canonul, fiecare închinare provocându-mi o ușurare. Aveam convingerea că păcatele mele se îndepărtează de mine, ba chiar dispar în eter cu fiecă seară, cu fiecă rugăciune, încât m-am dus la împărtășanie cu sufletul curat, totul transformându-se în firesc. Acum puteam întâmpina Paștele cu și mai multă bucurie decât în alți ani.

În anul care a urmat în România s-a instaurat dictatura comunistă atee. Învățătorul și preotul au fost arestați și condamnați la ani grei de temniță. Biserica s-a închis, iar casa parohială s-a transformat în cămin cultural. Aici, duminică de duminică, în locul slujbelor religioase creștine din biserică, se cânta Internaționala și alte cântece revoluționare. Noi, copiii, primeam o altfel de educație decât a trăi în poruncile lui Dumnezeu și ale lui Iisus Hristos. Am fost făcuți curând pionieri. De acum rugăciunile ne-au fost interzise. Ne-au interzis să mergem la biserică. Nici vorbă nu mai putea fi de spovedanie și împărtășanie. Oamenii erau supravegheați de securitate. Cununiile religioase și botezurile le făceau oamenii pe ascuns. Au fost rare apoi momentele în care mi-am îndreptat gândul către Dumnezeu. Din când în când, în momentele de neliniște, mă duceam în vreo biserică goală să-i cer ajutorul lui Dumnezeu... Au trecut ani mulți până la o nouă spovedanie. A fost la fel de greu ca atunci în copilărie să-i mărturisesc preotului și lui Dumnezeu mulțimea păcatelor, dar câtă bucurie a fost că am putut-o face...

Cornel Nistea

ROMÂNIA CONTRIBUIE PRIN CULTURA ȘI TRADIȚIA SA RELIGIOASĂ LA ÎMBOGĂȚIREA SPIRITUALĂ A EUROPEI

PF Părinte Patriarh Teoctist apreciază că Uniunea Europeană se întemeiază pe unitatea valorilor. În Uniunea Europeană, poporul român intră nu atât cu valori economice ci, mai ales, cu valoarea credinței, contribuind prin cultura și tradiția sa la îmbogățirea spirituală a Europei, informează un comunicat de presă al Patriarhiei Române.

Întăistătorul Bisericii Ortodoxe Române consideră extrem de important faptul că toate cultele din România au susținut și susțin integrarea României în structurile europene. Numai împreună, cultele din România pot contribui la sprijinirea eforturilor tuturor românilor spre dreptate socială și respectarea demnității fiecărui om. Spre a exemplifica orientarea și contribuția Bisericii în acest sens, trebuie menționate întrunirile reprezentanților cultelor din România din 1995 și 2000, și adoptarea Declarației comune de susținere a demersurilor țării noastre de aderare la Uniunea Europeană, în care se spune, printre altele: „Culte religioase din România sunt o componentă majoră a societății românești de astăzi și aduc o contribuție importantă la viața spirituală și socială a României, fiind sensibile atât la dificultățile, cât și la progresele acesteia”.

În mesajul final al Conferinței de la București în iunie 2000, se menționa că organizarea întrunirii este expresia voinței tuturor cultelor din România de a participa la înnoirea spirituală și moral-socială a țării și a fost scoasă în evidență faptul că, în realizarea unității europene, trebuie să se acorde importanța maximă și dimensiunii spirituale, culturale și sociale a unității europene. Alături de toate categoriile

de credincioși reprezentați la această conferință, conducătorii Bisericilor au subliniat, prin intermediul declarației finale, că acestea doresc să-și exercite responsabilitățile ce decurg din aderarea României la Uniunea Europeană. Având o viață religioasă bogată, România este pregătită să contribuie la îmbogățirea patrimoniului spiritual și cultural european, reafirmând respectul pentru viața, demnitatea persoanei umane, dreptul la proprietate, valoarea familiei și a solidarității umane, acordând o atenție deosebită garantării libertății de gândire, conștiință, credință și religie. Procesul de unificare europeană care vizează în mare măsură o unificare economică, poate fi deplin în condițiile în care se realizează și o îmbogățire spirituală europeană. Păstrându-și identitatea spirituală proprie, modelată în decursul istoriei, alături de celelalte țări europene, contribuția României va mări valoarea tezaurului spiritual și cultural european.

Exigențele europene ale angajamentului ecumenic al Bisericii Ortodoxe Române își au în parte originea în însăși orientarea europeană a societății românești, care se consideră pe drept cuvânt întru totul europeană. Biserica Ortodoxă Română a cultivat relații ecumenice intense la nivel european cu mult înainte de a se pune problema integrării României în structurile europene. Biserica Ortodoxă Română este membră a Conferinței Bisericilor Europene (CEC) încă de la înființarea acestei organizații ecumenice europene. Pentru Biserica Ortodoxă Română, CEC reprezintă platforma ecumenică europeană prin excelență, atât pentru cooperarea ecumenică dintre toate Bisericile, cât și pentru

cooperarea Bisericilor cu instituțiile europene de la Bruxelles și Strasbourg. Din punct de vedere al Bisericii Ortodoxe Române, Ortodoxia nu este legata numai de o parte a Europei, nu împarte continentul în două și, deci, nu există granițe delimitate confesional între ea și celelalte Biserici cu care aceasta coexistă în mod complementar. Este un străvechi adevăr, rostit răspicat de un reprezentant de seamă al teologiei și culturii Europei Occidentale, care era originar din Răsărit, și anume Sf. Irineu de Lyon, conform căruia Biserica este răspândită în toată lumea, până la marginile pământului.

Specificul Ortodoxiei românești este acela de a fi de cultură latină și, în același timp, de credință ortodoxă, ceea ce constituie o legătură specială a acestei tradiții cu Europa. Din acest punct de vedere, Europa are nevoie nu numai de factori economici și politici, ci și de tradiția ei creștină, inclusiv de tradiția creștină ortodoxă. România aduce în Europa istoria ei plină de suferință, de jertfe și de martiri pentru credință. Biserica Ortodoxă Română oferă Europei trăirea vie a credinței ortodoxe în comuniune. Nici o instituție europeană sau mondială nu se poate substitui Bisericilor, a căror lucrare este de permanentă îmbunătățire a omului, de desăvârșire și chiar de îndumnezeire a lui. Acestea sunt obiectivele ecumenismului european, din punctul de vedere al Bisericii Ortodoxe Române, pentru care Europa nu poate avea un viitor durabil fără afirmarea și manifestarea deplină a credinței creștine. Bisericile sunt chemate să contribuie la construirea noii Europe, lucrare pe care Bisericile nu o pot desfășura cu succes decât numai împreună.

BOTEZUL DOMNULUI

(inceputul în pag. 1)

A venit la Ioan, pentru că acesta să fie pentru dânsul martor nemincinos, văzând pe Duhul Sfânt pogorându-Se peste Cel pe Care-L boteza și auzind glasul Tatălui de sus. Creștinii ortodocși sărbătoresc Botezul Domnului sau Boboteaza, în fiecare an la 6 ianuarie. Sărbătoarea Botezului Domnului se mai numește și „Epifanie”, care înseamnă „Arătare”. În această zi s-a arătat în lume Dumnezeu, Sfânta Treime. Tatăl a grăit din ceruri, Fiul era în apă și se boteza, iar Duhul Sfânt a pogorât asupra Lui. În această zi se face și Sfințirea cea mare a apei. Preotul venind cu credincioșii, se roagă lui Dumnezeu să trimită pe Duhul Său Cel Sfânt și să sfințească apa aceea, precum a sfințit apa Iordanului în ziua când s-a botezat Domnul Nostru Iisus Hristos. În această zi, cu toții să prăznuim, cântând: „În Iordan botezându-Te, Tu Doamne, închinarea Treimii s-a arătat, că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pre Tine numindu-Te și Duhul, în chip de porumb, a adevărit întărirea Cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, și lumea ai luminat, slavă Ție”

CRĂCIUNUL DEVINE O SĂRBĂTOARE INCORECTĂ POLITIC?

Duminica trecută, după Sfânta Liturghie, un prieten aflat în SUA - fost protestant, acum ortodox - îmi vorbește despre un articol pe care l-a citit într-un ziar local. După câte se pare casele de rugăciune ale celor mai multe culte creștine din orașul lor vor fi închise de Crăciun. Motivul? Pentru a da celor care le frecventează posibilitatea unui Crăciun cu familia, acasă. Doritorii de spiritualitate își pot procura un CD cu o predică (!!!).

Pare îngrozitor? Mie nu-mi pare, pentru că mai mari decât acestea am auzit.

Anul trecut parcă a fost începutul unei noi ere anti-creștine. Din rațiuni de „political correctness” Crăciunul s-a transformat în Occident într-o sărbătoare realmente fără Hristos. Încă îmi amintesc câteva știri macabre, știri care au fost minuțios adunate de un coleg și publicate pe site-ul AlterMedia într-un articol Sărbători incorecte politic (Dan Ghiță). Materialul, care m-a pus pe gânduri și care m-a lămurit definitiv că lumea în care trăim a luat-o pe miriște, l-am printat și păstrat. Iată câteva realități ale vremurilor noastre.

Educatorii de la o grădiniță din Coudekerque-Branche, aproape de Dunkerque (Franța), au interzis tradiționala împărțire de ciocolată cu ocazia Sfântului Nicolae, pe motiv că figurinele de ciocolată, ornate cu simboluri creștine, contravin legii asupra laicității. Educatorii au considerat că personajul reprezentându-l pe Sfântul Nicolae împodobit cu o cărjă episcopală, o mitră ornată cu o cruce aurită și ținând în mână o carte de rugăciuni reprezintă o încălcare a legii franceze care interzice semnele religioase ostentative în mediul școlar.

Primarul orașului

Sydney a redus la maximum decorațiunile specifice Crăciunului, pentru a nu-i „indispune” pe cei de alte religii la vederea șimborurilor Crăciunului. Întrucât a dat dispoziție ca anul trecut primăria să marcheze Crăciunul doar cu un mic brad, amenajat la etajul Primăriei, primarul Clover Moore a fost atacat dur de australieni. „Unde este Crăciunul nostru?” s-au plâns localnicii când au văzut că Primăria nu le-a oferit decât un brad „prăpădit” și a interzis orice decorații de Crăciun în metropolă.

Nici Italia catolică nu a știut cum să facă față presiunilor. Suprimarea ieslelor alegorice, înlocuirea cuvântului „Iisus” cu cuvântul „virtute”, și a istorisirii Nașterii Domnului cu... povestea Scufiței Roșii (!!!). Acestea sunt ideile propuse de unii profesori în provinciile Como și Treviso, pentru a „laiciza” sărbătoarea Crăciunului, din cauza creșterii numărului de elevi necreștini, în special musulmani.

În Anglia tonul a fost dat de premierul Tony Blair. El a decis anul trecut imprimarea a doua tipuri de felicitări pentru a fi trimise concetățenilor săi: unele cu textul „cele mai bune urări pentru noul an” pentru a fi adresate necreștinilor, altele cu „cele mai bune urări de Crăciun și de Anul nou” pentru creștini. Conducerea bibliotecii High Wycombe din Londra a refuzat postarea unor afișe care anunțau un concert de colinde. Explicația? Ar putea să-i deranjeze pe cei de alte confesiuni religioase. Unele școli britanice au renunțat să mai organizeze tradiționalele „Nativity Plays”, scenete în care copiii interpretează scena Nașterii Domnului în ieslea din Betleem, de teamă, desigur, să nu îi jignească

pe copiii de alte confesiuni religioase. Foarte interesant e că purtătorul de cuvânt al Consiliului musulmanilor din Marea Britanie a spus: „Nu am întâlnit vreun musulman jignit de sărbătorirea Crăciunului”. De altfel ei nu au fost consultați de nimeni în această problemă, de altfel contrafăcută. Epicentru luptei împotriva Crăciunului este, cum altfel, America. Acolo a apărut un nou sport național, practicat de cetățenii anti-creștini care protestează de zor împotriva fiecărei ghirlande de beteață atârnată de vreun instituție publică, pe motiv că se încalcă „separarea dintre stat și biserică”. Unei eleve de școală primară din Massachusetts i s-a interzis să citească în timpul orei un pasaj din „Povestea Crăciunului” pe motiv că textul face referire la Nașterea lui Iisus. Un copil de grădiniță din Oregon a fost împiedicat să împartă colegilor felicitări de Crăciun pentru același motiv că imaginea de pe felicitare se referă la Nașterea Domnului.

Nu sunt adeptul festivității de Crăciun, dar atitudinea aceasta care a cuprins lumea întreagă e greu de catalogat. După cum merg lucrurile prin lume, nu peste multă vreme, colindele și mersul la biserică s-ar putea să cadă din nou sub incidența legii ca-n primele veacuri creștine.

Să-L întâmpinăm cu bucurie, să nu-L lăsăm și noi singur pe Pruncul Sfânt!...

Laurențiu Dumitru

SEMNFICAȚIA CRĂCIUNULUI

Crăciunul sau Nașterea Domnului este o sărbătoare creștină celebrată la 25 decembrie (după calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (după calendarul iulian) în fiecare an. Ea face parte din cele 12 sărbători domnești (praznice împărățești) a Bisericilor bizantine, a treia mare sărbătoare după cea de Paști și de Rusalii. În anumite țări unde creștinii sunt majoritari, e de asemenea sărbătoare legală, și se prelungeste în ziua următoare, 26 decembrie: a doua zi de Crăciun.

Serbarea Nașterii Domnului s-a făcut din cele mai vechi timpuri ale creștinismului. Una din primele mărturii o găsim pe la sfârșitul secolului III (în jurul anului 290), când în timpul prigoanei lui Dioclețian și Maximian creștinii, care se adunaseră în număr foarte mare într-o biserică din Nicomidia pentru a prăznui ziua Nașterii Domnului au fost arși de vii. Atacul asupra lor a fost urmat și de atacul asupra altor biserici și case creștine, fiind uciși atunci cca. 20.000 creștini din Nicomidia.

Deși sărbătorită în toată lumea creștină, la început existau diferențe ale datei de prăznuire. Astfel, cel puțin din sec. III, Nașterea Domnului sau Crăciunul se serba pe 25 decembrie, ca și astăzi. Această dată tradițională a fost confirmată istoric de cercetările făcute în arhivele Romei de călugărul străromân Dionisiu cel Mic, care au arătat că recensământul lui Cezar Augustus, din Evanghelia după Luca (II,1 ș.u.) s-a desfășurat în Palestina pe 25 decembrie.

În Răsărit Crăciunul a fost sărbătorit multă vreme odată cu Botezul Domnului, după modelul botezului creștin, care era considerat adevărata naștere. Desigur, au existat dintru început voci care au cerut ca serbarea să se facă după Tradiție, pe 25 decembrie, deoarece între Botezul Domnului și botezul creștin era o diferență foarte mare: la Bobotează Hristos a luat păcatele lumii asupra Sa, spre a le spăla pe Cruce, în vreme ce botezul unui om obișnuit este o curățire de păcate prin împroprierea jertfei Domnului.

Această diferență era cu atât mai necesară cu cât în Răsărit gnosticilor nu sărbătoreau Crăciunul, ci Boboteaza, crezând că Iisus ar fi fost „adoptat de Dumnezeu” cu ocazia botezului Său.

BOBOTEAZA ERA SERBATĂ PE 6 IANUARIE

Mai târziu, cele două evenimente - Nașterea și Botezul - se sărbătoreau în aceeași zi de toată creștinătatea: în Occident pe 25 decembrie, iar în Orient pe 6 ianuarie. Acestor două, romanii le vor asocia vizita magilor, iar galicii nunta din Cana Galileii.

Biserica Armeană e singura care a păstrat până în ziua de astăzi obiceiul vechi de a sărbători în aceeași zi, 6 ianuarie, laolaltă, Crăciunul și botezul lui Iisus, sub numele de Epifanie ori Teofanie („Arătarea Domnului”).

Peste tot unde există suflare românească cu simțământ creștin, Crăciunul este una din cele mai importante sărbători religioase, este sărbătoarea Nașterii Domnului, prilej de bucurie, pace și liniște spirituală. Este o zi în care dăruim și primim multă iubire și căldură sufletească. Acest lucru se remarcă în entuziasmul cu care se fac pregătirile pentru Crăciun.

CREDINȚĂ ȘI LEGENDE

Pentru lingviști, cuvântul „Crăciun” este un cuvânt ciudat. Unii susțin că ar proveni din limba latină, și anume din „creatio”, care înseamnă creațiune, naștere. Rămâne însă o pură ipoteză. Alții susțin că e vorba de un cuvânt mult mai vechi, tracic, dinainte de romanizarea

Daciei. În folclor se spune că Fecioara Maria, când trebuia să nască pe fiul lui Dumnezeu, umbra, însoțită de dreptul Iosif, din casă în casă, rugându-i pe oameni să-i ofere adăpost. Ajungând la casa unui anume Crăciun, este dusă de soția acestuia în grajd, unde dă naștere lui Iisus. De asemenea, se spune că în noaptea sfântă a nașterii lui Hristos s-au deschis cerurile și Duhul Sfânt a coborât deasupra Fiului lui Dumnezeu, luminând grajdul în care domnea întunericul. Deci Crăciunul este o sărbătoare sfântă care aduce lumină în sufletele oamenilor.

COLINDELE DE CRĂCIUN

Sărbătoarea Crăciunului este anunțată prin obiceiul copiilor de a merge cu colindul, pentru a vesti Nașterea Mântuitorului. De asemenea, o veche tradiție este „mersul cu icoana”, un fel de colindat care se face de către preoții comunității locale cu icoana Nașterii Domnului, binecuvântându-se casele și creștinii.

Colindele de iarnă sunt texte rituale cântate, închinare Crăciunului și Anului Nou. Originea lor se pierde în vechimile istoriei poporului român. Evocând momentul când, la nașterea lui Iisus, s-a ivit pe cer steaua care i-a călăuzit pe cei trei regi magi la locul nașterii, copiii - câte trei, ca cei trei magi - merg din casă în casă cântând colindul „Steaua sus răsare...”, purtând cu ei o stea. Ajunul Crăciunului începe cu colindul „Bună dimineața la Moș Ajun”, casele frumos împodobite își primesc colindătorii. Aceștia sunt răsplățiți de gazde cu fructe, covrigi, dulciuri și chiar bani.

Unele cântece de colindat au fost realizate de compozitori de muzică cultă, cum ar fi: „Iată vin colindătorii” de Tiberiu Brediceanu, „O, ce veste minunată” de D.G. Kiriack, „Domnuț și Domn în cer” de Gheorghe Cucu. Scriitorul Ion Creangă descrie în „Amintiri din copilărie” aventurile mersului cu colindele.

Colindele, precum și obiceiurile colindelor sunt prezente și la alte popoare, și s-ar putea ca ele să dateze din timpul romanizării. De pildă, colinda românească „Școală, gazdă, din pătuț” există și la vâleni, unde aceasta e cea mai răspândită, sub numele de „Dži vén cwerf m'cognou d'Noyé”. Obiceiurile culinare

Timp de 40 de zile înainte de sărbători creștinii respectă Postul Crăciunului, care se încheie în seara de Crăciun după litie. Tăierea porcului în ziua de Ignat (la 20 decembrie) este un moment important ce anticipă Crăciunul.

Pregătirea mâncărurilor capătă dimensiunile unui ritual străvechi: cârnații, chișca, toba, răciturile, sarmalele, caltaboșul și nelipsitul cozonac vor trona pe masa de Crăciun, fiind la loc de cinste alături de vinul roșu prețuit de toată lumea.

ARATĂ CĂ EȘTI UN BUN CREȘTIN

Satul Cocieri din raionul Dubăsari este situat pe malul stâng al râului Nistru. Localitatea a avut două lăcașe sfinte, dar care au fost distruse pe vremea prigonirilor sovietice, oamenii fiind nevoiți să treacă Nistrul, în satele învecinate, pentru a merge la biserică. În anul 1990 locuitorii din Cocieri au ridicat temelia unei biserici cu numele „Minunea Arhanghelului Mihail”. Conflictul armat, însă, din 1992 a făcut ca lucrările de construcție a sfântului lăcaș să fie stopate. Situația politică precară din stânga Nistrului, sărăcia condiționată de regimul separatist, dar și posibilitățile financiare limitate ale oamenilor de bună credință din sat nu permit finalizarea lucrărilor de construcție a bisericii. Invocând memoria sătenilor căzuți în războiul pentru integritatea Republicii Moldova, părintele Iulian, parohul bisericii, comitetul bisericesc și primăria din satul Cocieri apelează la oamenii de bună credință din toată Republica Moldova, rugându-i să doneze bani care să fie folosiți la finalizarea construcției sfântului lăcaș „Minunea Arhanghelului Mihail”.

Rechizitele bancare:

Parohia „Minunea Arhanghelului Mihail”

Cont de decontare 225 161 001 8213

BC „Moldova-Agroindbanc” S. A., filiala Cocieri

Cod bancar AGRNMD2X738

Telefon de contact: 0 248 / 52 2 36 (părintele Iulian)

Dumnezeu să vă ajute și să vă țină în paza Lui!

ETIMOLOGIA CUVÂNTULUI „CRĂCIUN”

Așa cum argumenta Romulus Vulcănescu în cartea sa „Mitologie română”, cuvântul „Crăciun” se pare că deriva din „creație” (naștere, creație, zidire) sau din „incarnaționis” (incarnare, renaștere). Biserica Ortodoxă Română atrage atenția asupra faptului că, în majoritatea țărilor romano-catolice, termenul provine de la „natalis” (naștere), ceea ce, în opinia autorului, este o greșeală.

Ipoteza originii latine a termenului „Crăciun” nu exclude posibilitatea existenței unui cuvânt dac cu înțeles asemănător. La albanezi, popor cu origini trace, numele vine de la o buturugă numită „crencia”, care se aprindea cu ocazia sărbătoririi Crăciunului. Acest obicei are, aproape sigur, rădăcini precreștine, provenind din cultul Soarelui, mithraismul, care provenea din Asia și avea foarte mulți adepți în cadrul Imperiului Roman. Roma devenise chiar centrul religios al mithraismului. Roma este primul oraș, în care Crăciunul a fost sărbătorit pe data de 25 Decembrie, când păgânii celebrau ziua zeului Soare - Natalis Invicti - odată cu solstițiul de iarnă (în a doua jumătate a sec. IV, probabil în anul 386). Era obiceiul ca în această noapte să se ardă o buturugă pentru a „ajuta” soarele să învingă noaptea, să câștige cea mai grea înclăștare.

La sărbătorile închinat Soarelui, participau și mulți dintre creștinii proveniți din familiile păgâne. Astfel, s-a născut necesitatea contracarării acestei sărbători printr-una creștină de mari proporții, semnificând „Nașterea adevăratului Dumnezeu”. Urmarea a fost că religia creștină a fost mult mai repede adoptată, faptul datorându-se și numeroaselor metafore solare existente atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Totuși, mi se pare că se insistă prea mult pe faptul provenienței păgâne a Crăciunului și pe motivațiile propagandistice ale sărbătoririi acestuia.

În afara arderii butucului, s-au păstrat și alte tradiții, care confirmă preexistența unui cult solar al lui Crăciun, mult mai vechi, probabil, decât cultul lui Mithras, care, ca și creștinismul în era noastră, i s-a suprapus. Sunt întâlnite tradiții cum ar fi cea a roatelor de foc, cărora li se dă drumul la vale în noaptea de Crăciun (la români și la germani) sau a focurilor, care se fac în dimineața zilei de Crăciun (la români și la slavi). De asemenea, amintim și colacii de Crăciun, care imită forma Soarelui, a capului nîmbat al lui Mithras, așa cum reiese din numeroasele reprezentări ale acestui zeu.

Termeni asemănători cu „Crăciun” se regăsesc la maghiari și la slavii, care au avut contact cu populația daco-romană, de unde conchidem că aceste popoare, înainte de a crea o noțiune proprie pentru sărbătoarea Nașterii lui Iisus, trebuie să fi împrumutat cuvântul din limba unui popor creștin, care nu putea fi altul decât tînărul - pe atunci - popor român.

ORIGINEA LUI MOȘ CRĂCIUN

La români, afirmă Romulus Vulcănescu în cartea sa „Mitologie română”, bradul are o foarte mare încărcătură simbolică, fiecare zonă a țării abundând în tradiții, în care bradul joacă un rol important. Îl întâlnim atât în tradiții legate de înmormântare, cât și în peisajul nunțurilor. Tradiția bradului sau a ghirlandei, ca simbol al nemuririi, datează încă din antichitate, când se credea că acestea îndepărtează spiritele rele, fiind întâlnită la anticii chinezi, egipteni și evrei. În Europa Occidentală, bradul apare pentru prima dată la druizi, pentru care acești arbori simbolizau un fel de „Axis Mundi”.

Împodobirea brazilor de Crăciun provine, probabil, din Evul Mediu, din vestul Germaniei, de unde, începând cu sec. XIX, s-a răspândit în toată Europa. În America, tradiția a fost adușă de emigranții europeni. Misionarii religioși au dus cu ei obiceiul în China și Japonia. În România, obiceiul pare să se fi extins datorită protestanților germani și a studenților, care veneau din Occident.

Cu timpul, barba Moșului a albit, ajungând de culoarea zăpezii. Bradul, în schimb, a rămas verde ca în prima sa zi de viață, verde ca sentimentele, care nu îmbătrânesc niciodată, verde ca speranța, că anul ce vine să fie unul mai bun.

POVESTEA BRADULUI

Anul-Nou când o să vie,
Cântă-n Codru-un pui de brad.
Am să plec în ospeteie,
La oraș sau în vreun sat.

Cântul tău nu-mi place mie,
Face-un brad bătrân,
Știi ce-nseamnă ospeteie?
Să te duci și să revii.

Dar la brazi exist-o lege
Ține minte și-o înțelege:
Cine pleacă dintre noi
Nu mai vine înapoi...

STIAȚI CĂ

Crăciunul nu a fost întotdeauna așa cum îl vedem acum. De altfel, el a devenit sărbătoare legală destul de târziu. Nu au existat nici brazi și nici Moș Crăciun dintotdeauna. Și nici măcar colinde... Unul dintre cele mai îndrăgite obiceiuri de Crăciun, colindatul, era pe vremuri interzis. Cel care a decis că muzica este nepotrivită pentru o zi solemnă cum este Crăciunul a fost Oliver Cromwell, care în secolul al XVII-lea a interzis colindele.

Cel mai vechi cântec creștin de Crăciun este „Jesus refulsit omnium”, compus de St. Hilary din Poitiers, în secolul al IV-lea. Cea mai veche transcriere după un colind englezesc este unul scris de Ritson, în 1410.

În 1818, ajutorul de preot austriac Joseph Mohr a fost anunțat cu o zi înaintea Crăciunului că orga bisericii sale s-a stricat și nu poate fi reparată la timp pentru slujba de Crăciun. Foarte trist din această pricină, el s-a apucat să scrie trei piese care să poată

fi cântate de cor, acompaniat la chitară. Una dintre ele era „Silent Night, Holy Night”, care astăzi este cântată în peste 180 de limbi de milioane de persoane.

Cea mai vândută piesă de Crăciun din toate timpurile este „White Christmas” a lui Bing Crosby, din filmul clasic „Holiday Inn”. Peste 30 de milioane de exemplare din acest single au fost vândute în întreaga lume.

O alta poveste mai puțin cunoscută legată de Crăciun este faptul că în secolul al VII-lea călugării foloseau forma triunghiulară a bradului pentru a descrie Sfânta Treime. În jurul anului 1500, oamenii au început să vadă în bradul de Crăciun un simbol al copacului din Paradis și au atârnat în el mere roșii, simbol al păcatului originar. În secolul al XVI-lea, familiile creștine au început să decoreze brazii cu hârtie colorată, fructe și dulciuri. Dar mai înainte, în secolul al XII-lea, oamenii obișnuiau să atârne brazii de Crăciun în tavan, cu vârful în jos, ca simbol al creștinătății. Încă nu este clară originea acestui gest.

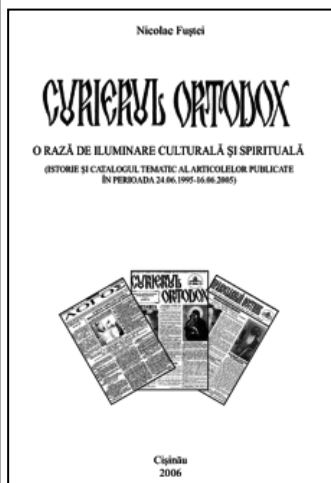
PATRIARHUL TEOCTIST

Pe data de 4 ianuarie, în calendarul creștin ortodox este prăznuit Cuviosul Teoctist, nume pe care l-a primit și Întăistătorul Bisericii Ortodoxe Române în momentul tunderii în monahism, la Mănăstirea Bistrița, din județul Neamț. Fost egumen al unei mănăstiri din Sicilia, Cuviosul Teoctist a fost un om al rugăciunii, păcii și liniștii, fapt subliniat de către PF Părinte Patriarh Teoctist: Acest cuvios părinte Teoctist, un smerit viețuitor din Țara Sfântă de pe vremuri, din pustia Iordanului, a fost un îmbunătățit, un om al rugăciunii, al păcii, al liniștii și al gândirii despre Dumnezeu și, de aceea, astăzi, când port numele acesta al Cuviosului Teoctist, îl rog pe Bunul Dumnezeu ca prin el să mijlocească și mie o parte din bunătățile pe care le făgăduiește Domnul Hristos celor care L-au slujit ca slugă credincioasă.

PF Părinte Teoctist a fost ales Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Munteniei și Dobrogei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române la 9 noiembrie 1986, în urma votului Colegiului Electoral Bisericesc. Instalarea oficială a avut loc o săptămână mai târziu, la 16 noiembrie 1986. Pe lângă cei 19 ani de patriarhat, PF Părinte Teoctist a aniversat în 2005 și 90 de ani de viață, precum și 55 de ani de slujire arhierescă. Prea Fericirea Sa este originar din județul Botoșani, localitatea Tocileni, unde s-a născut la data de 7 februarie 1915, primind la botez numele Teodor. A absolvit Seminarul Monahal de la Cernica și a fost tuns în monahism la Mănăstirea Bistrița, primind numele de Teoctist. Între anii 1940 - 1945 a urmat cursurile Institutului Teologic Universitar din București, iar în perioada 1945 - 1947, pe cele ale Facultății de Litere și Filozofie din cadrul Universității „Al. I. Cuza”, din Iași. În 1950, a fost ales și hirotonit Episcop Vicar Patriarhal cu titlul de „Botoșăneanul”. În anul 1962, a fost înscăunat Episcop al Aradului, în anul 1973 - Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei, iar în anul 1977 a fost ales Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei. În anul 1986, a fost intronizat Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. În această calitate, Prea Fericirea Sa s-a remarcat ca un teolog de seamă, păstrător al tradiției și învățăturii strămoșești ale Bisericii Ortodoxe Române, dar și ca un militant recunoscut pentru unitatea creștinilor. Cu prilejul zilei numelui, urmărim Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, ani de viață și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru a păstori pe mai departe Biserica Ortodoxă Română pe calea mântuirii!

NOUTĂȚI BIBLIOGRAFICE

A văzut lumina tiparului cartea „Curierul Ortodox” - o rază de iluminare culturală și spirituală (istorie și catalogul tematic al articolelor publicate în perioada 24.06.1995-16.06.2005), avându-l ca autor pe doctorul în științe istorice Nicolae Fuștei. Lucrarea a fost elaborată în cadrul secției „Istoria culturii” de la Institutul de Istorie, Stat și Drept al Academiei de Științe a Moldovei.

Cartea cuprinde trei compartimente: „Studiu introductiv”; „Catalogul articolelor publicate în „Curierul Ortodox” în perioada 24 iunie 1995 și 16 iunie 2005 și al treilea compartiment: „Catalogul articolelor publicate în suplimentul „Logos” - organul Asociației Studenților Creștini Ortodocși din Moldova (1997-2003)”.

Cartea mai cuprinde: Bibliografie selectivă, O anexă cu Lista periodicilor religioase editate în Basarabia (1867-1944) și Republica Moldova (1990-

2005) și Indice de nume.

Lucrarea poate prezenta interes pentru cercetătorii din domeniul istoriei culturii, dar și pentru toți cei care vor să-și cunoască patrimoniul cultural.

În cele 190 de pagini, cititorul poate lua cunoștință cu istoria presei bisericești din Basarabia (1867) și Republica Moldova (1990-2005); cu istoria membrilor fondatori ai publicatei „Curierul Ortodox” (Mitropolia Chișinăului și Moldovei și parohia „Sf. Dumitru” din Chișinău); Istoria ziarului „Curierul Ortodox”; Activitățile desfășurate de către ziar în perioada 1995-2005 și despre Colaboratorii publicației „Curierul Ortodox”.

Analiza materialele publicate în „Curierul Ortodox” arată că, ziarul s-a angajat plenar în opera de consolidare a credinței neamului printr-o intensă activitate de contracarare a propagandei ateiste și sectare. Este de necontestat rolul publicației în menținerea ființei naționale a românilor din stânga Prutului. Problemele de istorie ecleziastică, de etnografie, de evaluare a tot ceea ce înseamnă valoare de patrimoniu pentru un popor au constituit subiectele frecvente ale materialelor ce au văzut lumina tiparului în paginile ziarului.

În sens univoc putem spune că publicația, fiind o tribună ortodoxă, în permanență a evitat și a negat politicianismul, situându-se în afara de orice politică, decât cea națională și ce ține de interesele corpului comunitar bisericesc, făcându-se sinonimă cu o rază de lumină spirituală, culturală și intelectuală atât de necesară cetățenilor noștri. Necătând la faptul că unii autori au văzut în materialele publicate de „Curierul Ortodox”, o „extremă a organului de presă al bisericii din Republica Moldova”¹⁷⁷, trebuie să recunoaștem că zairul a fost indiferent față de subiectele de senzație, crime, jafuri, omoruri, dar n-a neglijat cauzele și motivele care provoacă aceste fenomene negative, tratându-le într-o manieră calmă și tenace; a explicat și s-a străduit să caute și să propună remedii eficiente pentru depășirea lor.

Cartea poate fi găsită la biblioteca bisericii „Sf. Dumitru” din Chișinău pe adresa bd. Traian, nr. 3/1.

NELINIȘTIT ESTE SUFLETUL NOSTRU PÂNĂ NU SE ÎNTOARCE IARĂȘI LA TINE DOAMNE

LECTII DE CATEHIZARE

Lecția 23

“Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolică Biserică”

ECCLESIOLOGIA. ÎNSUȘIRILE BISERICII

Simbolul credinței mărturisește patru însușiri sau atribute ale Bisericii :

1. Unitatea;
2. Sfințenia;
3. Sobornicitatea sau catolicitatea;
4. Apostolicitatea.

În continuare ne vom opri mai amănunțit la cele patru însușiri ale Bisericii.

1. UNITATEA

Biserica este una și unică, anume Biserica lui Hristos, El însuși anunțând Apostolilor: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea” (Matei 16, 18), ceea ce înseamnă că El va întemeia o singură, unică Biserică. Deși noi folosim deseori pluralul cuvântului Biserică - Biserici, dar aceasta nu se referă la ființa Bisericii, ci la elemente exterioare conținutului esențial și specific al Bisericii, elemente de ordin istoric (Biserica veche, Biserica medievală etc.), geografic (Biserica răsăriteană, apuseană, română, greacă, rusă etc.), la unele datini și forme de manifestare (limba cultică) și locuri de închinare (locașuri de cult, biserici, domuri etc.).

Biserica este una și unică, întrucât unul este Dumnezeu, unul este Iisus Hristos, Capul și întemeietorul ei, unul este Duhul Sfânt sălășluit în ea; una este Treimea cea de o ființă și nedespărțită de unde și necesitatea unității esențiale a comuniunii de viață cu Dumnezeu, care este Biserica. Fiind întemeiată de Fiul lui Dumnezeu întrupat, Biserica nu poate fi decât una și este absurdă ideea că Dumnezeu ar fi putut întemeia comunități diferite de viață cu Sine, ceea ce ar însemna și posibilitatea de opoziție între ele, deci și o opoziție reală în Dumnezeu însuși. Unitatea ființială a Bisericii este extensiune a unității dumnezeiești. „Este un singur trup și un singur Duh, precum și chemați ați fost într-o singură nădejde, este un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este peste toate și în voi toți” (Efes. 4, 4-6), „Au doară s-a împărțit Hristos” (I Cor. 1, 13).

Unitatea Bisericii vine din faptul că Iisus S-a răstignit și S-a Adus ca jertfă o dată pentru totdeauna: „El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfințelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare” (Evrei 9,12).

Unitatea Bisericii se exprimă în unitatea în credință, precum și în conducerea ei; aceste două elemente constituie criteriul și temelia unității și unicității Bisericii. Unitatea în credință presupune și pretinde mărturisirea aceleiași învățături de către toți credincioșii și de către toate Bisericile locale, aceasta constituind legătura care unește, pe de o parte, pe credincioși cu Mântuitorul Hristos, iar pe de alta, pe toți credincioșii între ei, indiferent de loc și timp. Unitatea în conducere se manifestă prin recunoașterea și supunerea credincioșilor aceleiași conduceri ierarhice, în acest fel fiind exclusă divizarea acestora în partide.

Sfinți Părinți, ca: Ignatie de Antiohia, Irineu, Ciprian, Ferițelul Augustin și alții, dau numeroase îndemnuri creștinilor pentru păstrarea acestei unități, evitând orice schismă sau dezbinare dintre ei.

În interiorul ei, Biserica cea una se manifestă ca unitară, îmbinând și armonizând în mod simfonic, unitar, viața creștină în general și activitățile mădularelor ei, ierarhia și credincioșii, în acest fel se arată o unitate de viață creștină, la temelia căreia se găsește sentimentul de trăire în iubire reciprocă a tuturor membrilor ei în același trup tainic al Domnului, în aceeași credință și după aceleași norme sfințitoare, prin aceleași tradiții și bunuri spirituale, spre aceleași țeluri superioare de viață virtuoaasă, atât personală, cât și socială. Prin justă și neegoistă înțelegere a diferitelor condiții exterioare concrete în care se desfășoară viața Bisericii ca instituție, ca și viața credincioșilor ei, ca și prin alegerea cu înțelepciune a mijloacelor care mențin și întăresc armonia atotcuprinzătoare de adevărată viață umană, Biserica se dovedește a fi o maică iubitoare pentru toți fiii ei duhovnicești.

2. SFINȚENIA

Biserica este sfântă, adică aleasă și rezervată lui Dumnezeu, curată și fără de păcat. Sfințenia

Bisericii este sfințenia lui Hristos însuși, întrucât ea este trupul Lui tainic, trup nedespărțit niciodată de Capul Său. Ea e sfântă și prin calitatea sa de locaș al Duhului Sfânt, care împărtășește credincioșilor harul sfinților. Biserica este laboratorul infailibil de formare, creștere și sfințire a membrilor ei, scopul ei fiind mântuirea credincioșilor. Este de asemenea evident pentru oricine că Biserica a dat și dă nenumărați sfinți, care strălucesc ca luceferi pe cerul ei, în ochii celor care voiesc să-i privească. Și tot pe atât de evident este că dacă Biserica n-ar fi sfântă în ființa ei ea n-ar putea sfinți, adică n-ar putea poseda puterea și mijloacele de sfințire; Sfintele Taine. Iar activitatea sfințitoare a Bisericii este neîntreruptă și permanentă, ea durând până în veșnicie.

Biserica este sfântă, deoarece sfânt este întemeietorul și Capul ei, Hristos și sfânt este Duhul care sălășluiește în ea; este sfântă, deoarece ea posedă mijloacele de mântuire și sfințire a credincioșilor: Sfintele Taine; este sfântă, deoarece sfânt este scopul pe care ea îl urmărește: sfințirea și mântuirea credincioșilor.

Prezența păcătoșilor în Biserică și păcatele membrilor ei — nimeni dintre oameni viu fiind, nu este fără de păcat — nu afectează și nu pătează sfințenia Bisericii, întrucât sfințenia ei constă în prezența a ceea ce este dumnezeiesc în ea. Mântuitorul Hristos, Dumnezeu — Omul, a luat asupra Sa păcatele oamenilor, fără ca prin aceasta să devină El însuși păcătos. Sfințenia Bisericii nu rezultă din sfințenia membrilor ei, ci sfințenia acestora se alimentează din sfințenia Bisericii.

Toți membrii Bisericii se numesc sfinți, în sensul că toți cei botezați și unși prin Botez beneficiază și participă la viața și lucrarea lui Hristos Cel Unul Sfânt. Anume din aceste considerente trebuie menționat faptul că membrii Bisericii se deosebesc de cei ce nu fac parte din Biserică, întrucât ei sunt sfințiți întotdeauna în adâncul ființei lor prin harul Botezului, chiar dacă nu-i fac pe aceștia lucrători în faptele lor, dar lor le rămâne deschisă ușa spre sfințire actuală, prin pocăință și prin cele în legătură cu ea. „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin baia apei prin cuvânt și ca s-o înfățișeze Sieși Biserică sfințită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel ci ca să fie sfântă și fără de prihană” (Efes. 5,25-27).

3. SOBORNICITATEA SAU CATOLICITATEA

Sobornicitatea sau catolicitatea (universalitatea, secumenicitatea, deschiderea) este însușirea sau calitatea Bisericii de a fi - deși răspândită în toate părțile lumii — un întreg unitar, viu și activ, peste tot pământul unde s-a răspândit creștinismul. Astfel, sobornicitatea sau catolicitatea Bisericii este implicată în unitatea ei, căci în afirmația că Biserica este una și aceeași pretutindeni, este implicat și caracterul ei universal, sobornicesc sau catolicesc, ea fiind Biserica lumii întregi.

Uneori însă, se numesc Biserici universale sau catolice și unele Biserici locale, ca bunăoară, în antichitate, cea din Smirna, exprimându-se prin aceasta unitatea și identitatea lor în credință cu Biserica universală, așadar ortodoxia lor.

Sobornicitatea sau Catolicitatea Bisericii are două aspecte: extensiv și intensiv. Primul, cel extensiv, exprimă prezența spațială a Bisericii pe întreaga întindere a lumii, în contrast cu sinagoga iudaică, mărginită la un singur popor. Al doilea, cel intensiv, arată conținutul ortodox de valoare universală a vieții Bisericii, puterea interioară a Bisericii de a păzi neatinsă unitatea de învățatură, cult și conducere în comunitățile creștine din diferitele părți ale lumii, păstrându-se neîntreruptă și neslăbită legătura dintre Bisericile regionale sau locale. Aceasta, în opoziție cu erezia sau cu schisma, care despart de Biserică, formând comunități particulare.

Astfel, în conținut, sobornicitatea Bisericii este unitate spirituală desăvârșită, în plenitudine sfântă, rezultată din prezența unificatoare a lui Hristos; ea exprimă comuniunea frățească a tuturor în Hristos, toți fiind legați și întăriți prin aceeași iubire dumnezeiască, în Duhul lui Hristos, ca mădulare ale trupului Său tainic, Biserica.

Teologul bulgar Șt. Zankov remarcă faptul că termenul grecesc καθ' ὅλος, utilizat în Simbolul

Credinței înseamnă un întreg care nu se schimbă în ființa lui prin împărțire, ca bunăoară focul și scânteia, oceanul, marea și râul, aerul și vântul ș. a. După el, atributul de catolic sau sobornicesc arată că comunitatea Bisericii este un întreg care rămâne neschimbat în ființa lui, o plenitudine sfântă într-o unitate desăvârșită, o sfântă comuniune generală ce cuprinde toate Bisericile de pe pământ, care mărturisesc aceeași credință, în această comuniune universală, toți sunt ținuți și uniți la un loc în mod viu, participând activ la plenitudinea vieții Bisericii, la susținerea adevăratei credințe și la conducerea întregii vieți exterioare a Bisericii.

Dar prin expresia „sobornicitatea Bisericii” se mai exprimă și modul de conducere al Bisericii, aceasta arătând că Biserica cea una, spre deosebire de fracțiunile care s-au despărțit de ea, stă pe temelia soboarelor sau a Sinoadelor ecumenice din vremea când Biserica cuprindea întreaga creștinătate. Dealtfel, autoritatea supremă de conducere și în Bisericile ortodoxe naționale este soborul sau sinodul, respectându-se până astăzi principiul sobornicității sau sinodalității.

4. APOSTOLICITATEA

Apostol înseamnă trimis, delegat să transmită Evanghelia lui Hristos, să întemeieze Biserici locale. Iisus Hristos a chemat și a instituit pe doisprezece apostoli, după numărul de triburi ale poporului lui Israel. Ei constituie fundamentul Bisericii, noul popor al lui Dumnezeu. Iată numele celor 12 apostoli: Simon, numit Levi și Petru (de la Chifa, piatră în ebraică); Iacob și Ioan, fii lui Zavedeu, Andrei fratele lui Petru, Filip și Vartolomeu, Toma și Matei vameșul, Iacov al lui Alfeu și Levi ce se zice Tadeu, Simon Cananeul și Iuda Iscarioteanul.

Prin apostolicitate se înțelege însușirea prin care Biserica se afirmă ca fiind întemeiată de Iisus Hristos și așezată pe temelia Apostolilor, El fiind piatra cea din capul unghiului, căci Biserica este zidită „pe temelia Apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos” (Efes. 2, 20), și „nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea odată pusă, care este Iisus Hristos” (I Cor. 3, 11).

Adevăratei Biserici dreptmăritoare, ortodoxe, păstrătoare cu sfințenie a plenitudinii nealterate a învățaturii propovăduite de Apostoli, martorii Domnului în acest sens, apostolul Pavel a îndemnat pe tesalonicienii: „Fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră” (II Tes. 2, 15), iar în alt loc: „toate sunt ale voastre, iar voi ai lui Hristos, Hristos al lui Dumnezeu” (I Cor. 3, 23). Apostolilor li s-a încredințat misiunea de propovăduire universală a Evangheliei: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura” (Matei 16, 15), și: „Drept aceea mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte am poruncit vouă” (Matei 28, 19-20; comp. Ioan 15, 16; Colos. 1, 5-6).

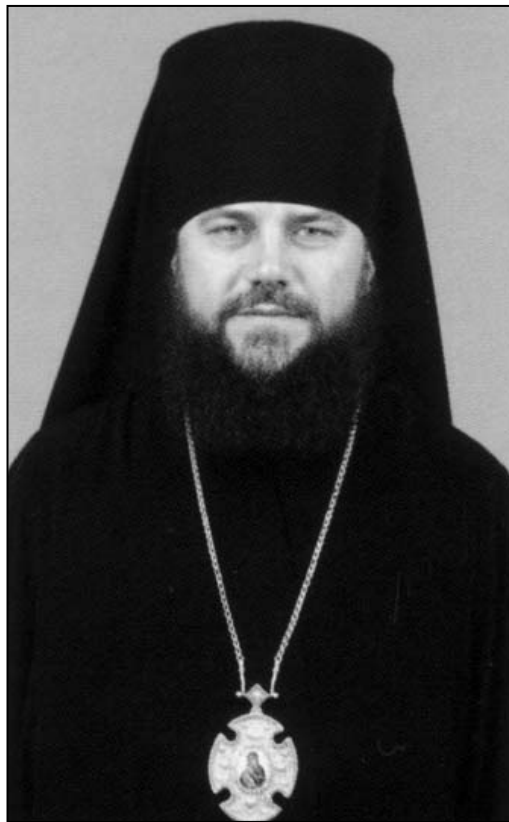
Apostolicitatea Bisericii se manifestă și în succesiunea apostolică neîntreruptă a ierarhiei bisericești, potrivit căreia harul episcopatului, al treptei episcopale care posedă plenitudinea harului, se transmite neîntrerupt de la Apostoli prin șirul de episcopi canonici, de-a lungul timpurilor (cf. Matei 28, 20) și de-a latul spațiilor lumii (cf. Marcu 16, 15).

Unii Sfinți Părinți ca: Irineu, Ciprian, Ferițelul Ieronim, consideră succesiunea apostolică ca o conduită prin care curge învățătura apostolică, ceea ce constituie nota distinctivă a Bisericii adevărate față de cele eretice și schismatice.

Dr. Nicolae Fuștei

A TRECUT LA CELE VEȘNICE PS DORIMEDONT, EPISCOP DE EDINEȚ ȘI BRICENI

În dimineața zilei de 31 decembrie 2006 în clinica de neurochirurgie din Viena, Austria, s-a stins din viață cel care pentru mulți creștini a fost un adevărat părinte spiritual, PS Dorimedont, Episcop de Edineț și Briceni.

În urma accidentului rutier din 5 decembrie 2006, Prea Sfinția Sa a suportat o grea intervenție chirurgicală la Chișinău, după care a fost transportat în Austria pentru a garanta reabilitarea ierarhului. Șansele erau destul de mari întru vindecarea sa, dar în ultimele zile starea sănătății s-a agravat din cauza unei puternice inflamații a plămânilor. Deși Prea Sfințitul a dat dovadă de mare putere trupească și sufletească, doar la 45 ani de viață și 20 ani de nevoită monahală a trecut la Domnul.

Episcopul Dorimedont (cu numele civil – Nicolae Cecan), s-a născut la 4 martie 1961 în

satul Petrușca, raionul Glodeni, Moldova. După absolvirea Școlii Medii, între anii 1979-1981 și-a făcut serviciul militar. În anul 1983 a fost înmatriculat la Seminarul Teologic din Moscova, cu reședința la Serghiev Posad (Zagorsk). În 1986 a fost închinoviat în Lavra Sfintei Treimi a Sfântului Serghie de Radonej și tot în acel an, la 7 decembrie a fost tuns în monahism cu numele Sfântului Mucenic Dorimedont (19 septembrie / 2 octombrie). La 6 ianuarie 1987 a fost hirotonit ierodiacon. La 27 decembrie 1987 a fost hirotonit ieromonah. În anul 1987 a absolvit Seminarul și a fost înscris în lista studenților de la Academia Teologică din Moscova, pe care a absolvit-o în 1991. La 25 septembrie 1990 a fost numit stareț la Mănăstirea Noul Neamț, Chițcani, la 18 octombrie același an, fiind înaintat în treapta de egumen, iar la 8 ianuarie 1993 în cea de arhimandrit. În iunie 1993 a obținut titlul de „Doctor în Teologie”. La 29 ianuarie 1995 este numit prorector al Seminarului Teologic din Chișinău (cu sediul la Mănăstirea Noul Neamț). În 1996 este numit ca membru al Comisiei Teologice Sinodale a Bisericii Ortodoxe Ruse, iar în 1997 – președinte al Departamentului Mitropolitan pentru Învățământ Religios și Catehizare.

La 8 noiembrie 1998 este hirotonit episcop pentru noua eparhie de Edineț și Briceni din nordul Republicii Moldova.

Deținător a mai multor ordine și distincții bisericești și civile. Din 2004 – Rector al Institutului Teologic Ortodox „Sf. Ioan Teologul” din Edineț, Zăbriceni.

PS Dorimedont a fost un sânguinos lucrător la Domnului pe tărâmul educației religioase și a promovării valorilor creștine în rândul cetățenilor din Republica Moldova. Cu binecuvântarea PS Sale au fost tipărite primele cărți de educație religioasă din Republica Moldova: „Abecedarul creștin-ortodox” (2005); „Educație creștin-ortodoxă, manual pentru clasa a II-a” (2005); „Educație creștin-ortodoxă. Explicarea celor zece porunci. Manual pentru clasa a III-a” (2006); Ghid pentru profesor (2005).

Prin străduința PS Dorimedont au văzut lumina tiparului o serie de periodice bisericești, printre care ziarul: „Steaua Betleemului” și „Вифлеемская Звезда”; revistele: „Ekklesia” și „Orthodoxia”.

Pe timpul aflării sale la mănăstirea Noul Neamț, a susținut întru toate activitatea Seminarului Teologic, care își avea reședința în mănăstire.

La Episcopia de Edineț și Briceni a reușit să înființeze câteva școli teologice: Seminarul Teologic Liceal (de băieți) „Sfântul Sfințitul Mucenic Floca” din Edineț, Zăbriceni; Seminarul Teologic Liceal (de fete) „Sfânta Cuvioasa Muceniță Elisabeta” din Edineț și Institutul Teologic Ortodox „Sfântul Ioan Teologul” din Edineț, Zăbriceni.

PS Dorimedont a fost un adevărat părinte spiritual și sânguinos lucrător în grădina Domnului și va rămâne mereu în memoria și inima celor care l-au cunoscut, l-au apreciat și l-au iubit.

PS Dorimedont va fi înmormântat joi, 5 ianuarie a.c., în cripta mănăstirii Noul Neamț.

Dumnezeu să-l odihnească în lăcașurile celor sfinți iar pe noi, cei care am rămas orfani, să ne ajute să depășim această mare durere.

Redacția Curierului Ortodox

BISERICA ORTODOXĂ GREACĂ SALUTĂ „ÎNTĂRIRIA VOCII ORTODOXIEI” ÎN UE

Primatul Bisericii Ortodoxe Elene, arhiepiscopul Hristodoulos, a salutat pe data de 21 decembrie 2006, „întărirea vocii Ortodoxiei” în cadrul Uniunii Europene, prin aderarea la 1 ianuarie 2007 a României și Bulgariei, informează Rompres. „Intrarea acestor state ortodoxe în UE, pe lângă Grecia, are o importanță deosebită în vederea unui răspuns comun la o serie de probleme”, a apreciat arhiepiscopul grec, un adversar declarat al secularizării, într-o scrisoare adresată liderilor Bisericilor din cele două noi state membre ale UE. În alte două mesaje adresate președinților român și bulgar, primatul Bisericii Ortodoxe Elene și-a manifestat speranța „într-o bună cooperare pentru apărarea principiilor creștine, pe care este fondată și construită gândirea europeană”.

PATRIARHIA MOSCOVEI ȘI-A INAUGURAT UN CENTRU ORTODOX LA AMSTERDAM

Parohia ortodoxă a Patriarhiei Moscovei la Amsterdam, fondată în anul 1974, și-a inaugurat sâmbătă, 16 decembrie 2006, noul centru ortodox, informează egliserusse.typepad.fr. Slujba de sfințire a fost oficiată de către ÎPS Simon, arhiepiscopul de Bruxelles și de Belgia, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, în prezența episcopului catolic de Harlem, a reprezentanților Bisericii Copte, a Consiliului Bisericilor din Amsterdam și a organizațiilor ecumenice. Acest centru ortodox este alcătuit din biserica parohială „Sf. Nicolae” o școală parohială, o librărie și o bibliotecă.

PROTOPOPIATUL TG. NEAMȚ A ORGANIZAT ZILELE TRECUTE O MANIFESTARE ÎN CINSTEA LUI ION CREANGĂ

Protopopiatul Târgu Neamț, în colaborare cu Primăria Târgu Neamț, Casa Culturii din Târgu Neamț, cu Muzeul „Ion Creangă” și parohia „Sf. Nicolae” din Humulești, au organizat zilele trecute o manifestare în cinstea diaconului Ion Creangă, manifestare care a ajuns în acest an la a XXVII-a ediție. La Biserica „Sf. Nicolae” din Humulești s-a oficiat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie și slujba de pomenire a diaconului Ion Creangă și a familiei sale. În curtea Bisericii „Sf. Nicolae” din Humulești s-a ridicat o frumoasă troiță ce adăpostesc rămășițele pământești ale

părinților marelui nostru povestitor. Pentru toți cei prezenți, la casa socială a Bisericii „Sf. Nicolae” din Humulești s-a oferit o agapă frățască, luând parte importanți invitați, fiind de față și dl. prof. dr. Constantin Parascan, muzeograful Casei Memoriale „Ion Creangă” din Iași, bojdeuca din Ticău. Invitații au luat cuvântul, s-au prezentat cărți, fiind o atmosferă plăcută, mai ales că această întâlnire are loc întotdeauna înaintea marilor și sfințelor sărbători de iarnă, care ne adună și adună pe copiii și nepoții noștri la gura sobei, ascultând frumoasele și neuitatele povestiri.

ÎN CAPITALA MONGOLIEI SE VA CONSTRUI O NOUĂ BISERICĂ ORTODOXĂ

Parintele Alexy Trubach, paroh al parohiei „Sf. Treime” din Ulan Bator, capitala Mongoliei, a apelat la președintele mongol Nambar Enkhbayar pentru a primi suportul financiar în vederea construcției unei noi biserici ortodoxe închinată Sfintei Treimi, informează orthodoxie.com. Prima biserică ortodoxă din Mongolia a fost fondată în anul 1864 în locațiile Consulatului Rusiei, însă după Revoluția din 1917 a fost închisă, fiind redeschisă abia în anul 1998.

PAPA A SUBLINIAT IMPORTANȚA TOLERANȚEI ȘI ÎNȚELEGERII ÎNTRE OAMENI

Papa Benedict al XVI-lea a insistat la 24 decembrie 2006, în Ajunul Crăciunului, asupra „valorii vieții ființei umane”, recomandând toleranța și înțelegere față de semenii noștri, informează Rompres. „Nașterea lui Iisus Hristos ne ajută să înțelegem cât valorează viața oamenilor, viața fiecărei ființe umane, din clipa apariției ei și până la declinul ei natural. În această lume în care Iisus a dorit să fie tovarășul de drum al fiecăruia dintre noi, nimeni nu poate fi un străin. Este adevărat că suntem cu toții ființe trecătoare, dar El ne cere să deschidem poarta casei tuturor celor care vin să ne bată la ea, să depășim barierele și să eliminăm toate opozițiile care ne divizează sau, mai rău, care generează înfruntări între oameni și popoare, pentru a putea construi o lume a dreptății și păcii”, a afirmat papa.

UN GRUP DE INTELECTUALI CHINEZI CERE BOICOTAREA CRĂCIUNULUI

Un grup de intelectuali chinezi din principalele universități din China au cerut un boicot total al Crăciunului în statul comunist, îndemnând oamenii să revină la obiceiurile tradiționale chineze.

Grupul deplânge invazia culturală occidentală care s-a abătut asupra Chinei, dar au mai spus că susțin libertatea religioasă

a fiecăruia, însă cer chinezilor necreștini să nu mai facă cadouri de Crăciun și să nu mai trimită prietenilor și familiei felicitări specifice.

Au cerut chiar diferitelor departamente guvernamentale să reglementeze activitățile de Crăciun organizate în spațiul public și promovarea lor în mass-media.

Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la “Curierul Ortodox” pe anulul 2007

MATERIALELE PUBLICATE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

curierul ortodox

Publicație
în limba română
Indice de abonare: 22034

Adresa redacției:
“Curierul Ortodox”. Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33; 77-24-44
<http://www.geocities.com/cortodox>

REDAȚIA

Dr. Nicolae FUȘTEI - redactor șef,
Prot. Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru TOLICO - redactor tehnic

Tipografia “Prag”
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 1100
Comanda: